CAMILLA
LÄCKBERG
KROTITEL
motto
detektivka

motto

CAMILLA LÄCKBERG

Narodila se v roce 1974 v přímořském městečku Fjällbacka v jihozápadním Švédsku. Po studiích na Vysoké obchodní škole v Göteborgu pracovala dva roky jako ekonomka. Stále však toužila po psaní detektivních románů a své přání uskutečnila v roce 2003, kdy vyšla její prvotina *Ledová princezna* (Isprinsessan). Hlavní dvojicí jsou partneři – a následně manželé – Erika Falcková a Patrik Hedström.
V roce 2006 se stala nejprodávanější autorkou ve Švédsku a dostala cenu Folkets litteraturpris. V roce 2007 byly dvě detektivky zfilmovány a další díly začala švédská televize vysílat v prosinci 2009.

www.lackberg.cz
www.camillalackberg.com

V detektivní řadě o Erice a Patrikovi již vyšlo:
Ledová princezna
Kazatel
Kameník
Vlastní spravedlnost
Elsyino tajemství
Mořská panna
Strážce majáku
Andělíčkářka

CAMILLA LÄCKBERG

KROTITEL

Praha 2015

Přeložila Vendula Nováková

Lejontämjaren © Camilla Läckberg 2014
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © Vendula Nováková, 2015

ISBN 978-80-267-0394-5

Simonovi

Kůň ve vzduchu ucítil závan hrůzy, ještě než dívka vyšla z lesa. Jezdkyně ho nabádala k vyšší rychlosti, zabodávala mu paty do boků, ale nebylo to třeba. Dokázal se do ní vcítit a hnal by se tryskem vpřed i bez pobízení.

Okolní ticho přerušoval tlumený, rytmický zvuk kopyt. Přes noc napadla tenká vrstva sněhu, kůň v něm razil novou stopu a kopyty vířil jemňounký prašan.

Dívka před nimi neběžela. Pohybovala se nejistě, nepravidelným krokem, pažemi se pevně objímala kolem těla.

Jezdkyně vykřikla. Kůň z jejího hlasu pochopil, že něco není v pořádku. Dívka neodpověděla a klopýtala stále dál.

Blížili se k ní, kůň ještě zrychlil. Silný, štiplavý pach hrůzy se mísil s něčím jiným, nepopsatelným a tak děsivým, že sklopil uši dozadu. Nejraději by zastavil, obrátil se a tryskem uháněl zpátky do klidu stáje. Tady nebylo bezpečno.

Mezi nimi a dívkou vedla silnice. Byla prázdná a čerstvý prašan se vznášel nad asfaltem jako lehká mlha.

Dívka se k nim přibližovala. Byla bosá a červeň jejích nahých paží a nohou ostře kontrastovala s okolní neposkvrněností. Zasněžené smrky za ní vytvářely bílou kulisu. Už byli jen kousek od sebe, každý na své straně silnice, když kůň uslyšel, jak jezdkyně znovu vykřikla. Zvuk jejího hlasu dobře znal, ale přesto teď zazněl jaksi cize.

Dívka se najednou zastavila. Zůstala stát uprostřed silnice a kolem nohou jí vířil sníh. S jejíma očima nebylo něco v pořádku. V bílém obličeji zely jako černé díry.

Zničehonic se na silnici objevilo auto. Ticho proťalo zaskřípění brzd a pak se ozvalo žuchnutí, jak tělo dopad-

lo na zem. Jezdkyně přitáhla otěže tak prudce, až se koni zařízlo udidlo do tlamy. Poslechl a na místě zastavil. Ona a on jsou jedno tělo, jedna duše. To ho naučila už dávno.

Dívka ležela nehybně na zemi. Podivné oči upírala k nebi.

Erika Falcková se zastavila před budovou věznice a poprvé si ji důkladně prohlédla. Při svých dřívějších návštěvách byla tak pohlcená nadcházejícím setkáním, že si budovy a jejího okolí příliš nevšímala. Ale jestli chce napsat knihu o Laile Kowalské, která před mnoha lety brutálně zavraždila svého manžela Vladeka, bude potřebovat všechny dostupné dojmy.

Budova připomínala bunkr. Erika přemýšlela, jak vykreslit atmosféru, která ji obklopovala, jak na čtenáře přenést tu uzavřenost a beznaděj. Z Fjällbacky to sem autem trvalo přes půl hodiny, věznice stála na opuštěném, odlehlém místě, byla obehnaná plotem s ostnatým drátem, ale na rozdíl od amerických filmů tu chyběly věže s ozbrojenými strážemi. Při stavbě budovy brali ohled pouze na její funkci, a tou bylo oddělit vězně od okolního světa.

Zvenčí se vězení zdálo úplně prázdné, ale Erika věděla, že je to spíš naopak. Kvůli snaze ušetřit a napjatému rozpočtu se o prostor dělil maximální počet vězňů. Místní zastupitelstvo nehodlalo vynakládat peníze na novou budovu, protože by mohlo přijít o hlasy voličů. Věznice se zkrátka musela spokojit s tím, co má.

Erice začala být zima, a tak raději zamířila ke vchodu. Na vrátnici si dozorce ledabyle prohlédl její doklady a přikývl, ani k ní nezvedl zrak. Vstal a vedl ji chodbou, zatímco ona si v hlavě promítala dnešní pekelné ráno. Připadalo jí, že je to tak poslední dobou pořád. Vůbec si nevybavovala, že by Maja kdy byla tak protivná, v tomto ani jakémkoli jiném věku. Dvojčata vstoupila do období vzdoru, ale tento termín zdaleka nevystihoval, co se

u nich doma dělo. Těžké pořízení bylo zvlášť s Noelem. Odjakživa byl z dvojčat ten zlobivější, ale Anton se k němu pokaždé ochotně přidal. Když se dal Noel do křiku, spustil taky. Doma občas panoval takový randál, že jim s Patrikem jen zázrakem nepopraskaly ušní bubínky.

A co teprve ty scény, když se snažila děti ustrojit do zimního oblečení. Nenápadně si přičichla k podpaží. Už teď byla cítit potem. Když se jí konečně povedlo nacpat dvojčata do všech vrstev a odvést je i Maju do školky, neměla už čas se převléknout. Ale co, nechystá se přece na ples.

Svazek klíčů zacinkal, dozorce odemkl a uvedl Eriku do návštěvní místnosti. Připadalo jí trochu zvláštně staromódní, že tu ještě stále mají dveře, které se zamykají klíčem a ne elektronicky. Ale samozřejmě je jednodušší zjistit kód ke dveřím než ukrást klíč, takže nakonec nebylo divu, že raději zamykají takhle postaru.

Laila seděla u jediného stolu v místnosti, obličej obrácený k oknu. Paprsky zimního slunce jí dopadaly na světlé vlasy jako svatozář. Mříže na oknech rozdělovaly podlahu na čtvercovou světelnou šachovnici. Poletující zrníčka prachu svědčila o tom, že se v místnosti uklízelo méně, než by bylo záhodno.

„Dobrý den," pozdravila Erika a posadila se.

Vlastně jí vrtalo hlavou, proč se s ní chce Laila znovu setkat. Dnes se uvidí potřetí a Erika se zatím v podstatě nic nedozvěděla. Nejdřív ji Laila odmítala vůbec přijmout. Erika ji bombardovala prosebnými dopisy i telefonáty, ale všechno bylo marné. Před několika měsíci Laila najednou svolila. Patrně pro ni návštěvy představovaly vítané zpestření v jednotvárném vězeňském životě, a dokud se s ní Laila bude ochotná potkávat, Erika sem hodlala nadále jezdit. Už dlouho neměla takovou chuť zpracovat něčí příběh a bez Lailiny pomoci se jí to nepodaří.

„Dobrý den, Eriko." Laila na ni upřela své zvláštní světle modré oči. Když se s ní Erika setkala poprvé, vzpo-

mněla si na tažné psy. Po návštěvě si vyhledala, jak se ta rasa jmenuje. Husky. Laila měla oči jako sibiřský husky.

„Proč se se mnou scházíte, když odmítáte mluvit o případu?" zeptala se Erika bez okolků. Hned zalitovala, že použila tak formální výraz. Pro Lailu ta událost nebyla žádný případ. Byla to tragédie, kterou se dodnes trápila.

Laila pokrčila rameny.

„Nikdo jiný mě nenavštěvuje," odpověděla, a potvrdila tak Eričinu domněnku.

Erika vytáhla z kabelky desky se články, fotkami a poznámkami.

„Ještě jsem to nevzdala," prohodila a poklepala na desky.

„Beru to jako nutnou daň za chvilku vaší společnosti," zažertovala Laila, a potvrdila tak Eričino tušení, že ženě nechybí smysl pro humor. S jemným úsměvem vypadala její tvář najednou úplně jinak. Erika si vybavila Lailiny fotky z doby před onou událostí. Nebyla přímo krásná, ale jakýmsi zvláštním, fascinujícím způsobem půvabná. Tehdy měla dlouhé světlé vlasy a na většině fotek je nosila rozpuštěné a hladce učesané. Teď byla ostříhaná na kraťoučkého ježka. Nedalo se tomu ani říkat účes a bylo zjevné, že se Laila o svůj zevnějšek přestala starat už dávno. A proč by také měla? Již mnoho let se nepodívala ven do skutečného světa. Kvůli komu by se tady krášlila? Kvůli návštěvám, které za ní nechodily? Kvůli ostatním vězeňkyním? Kvůli dozorcům?

„Vypadáte dneska unaveně." Laila si Eriku důkladně prohlížela. „Máte za sebou těžké ráno?"

„Těžké ráno, včera těžký večer a pravděpodobně mě čeká i těžké odpoledne. Ale tak už to prostě je, když máte malé děti..." Erika si hluboce povzdechla a pokoušela se uvolnit. Sama cítila, jak je po ranním stresu celá napjatá.

„Peter byl vždycky tak hodný," řekla Laila a světlé oči se jí zakalily. „Nevybavuju si jediný den, kdy by zlobil."

„Minule jste říkala, že byl dost zamlklý."

„Nejdřív jsme si mysleli, že s ním není něco v pořádku.

Do tří let neřekl ani slovo. Chtěla jsem ho vzít k nějakému odborníkovi, ale Vladek to odmítl." Pohrdavě vydechla a ruce na stole nevědomky zaťala v pěst.

„Co se stalo, když mu byly tři?"

„Jednoho dne začal zničehonic mluvit. V celých větách. Měl velkou slovní zásobu. Trochu šišlal, ale jinak jako by mluvil odjakživa. Jako kdyby někdo mávl kouzelným proutkem a ty roky mlčení se vypařily."

„A nikdy se to nevysvětlilo?"

„Ne, kdo by nám to vysvětlil? Vladek přece nechtěl nikoho žádat o pomoc. Vždycky říkal, že se do rodinných záležitostí nemají míchat cizí lidé."

„Proč si myslíte, že Peter tak dlouho mlčel?"

Laila odvrátila obličej k oknu a slunce kolem jejího blonďatého ježka opět vykroužilo svatozář. Na světle nemilosrdně vyvstaly vrásky, které jí do tváře vryl čas a které svědčily o veškerém prožitém utrpení.

„Patrně usoudil, že bude nejlepší, když bude co nejméně nápadný. Když ho nebude moc vidět ani slyšet. Peter byl chytrý kluk."

„A co Louise? Ta začala mluvit dřív?" Erika zatajila dech. Laila do této chvíle dělala, že otázky o dceři neslyší.

Ani teď neodpověděla.

„Peter hrozně rád rovnal věci. Chtěl mít ve všem pořádek. Když si jako malý hrál s kostkami, stavěl dokonalé, rovné komíny a pokaždé se rozbrečel, jakmile..." Laila se náhle zarazila.

Erika viděla, jak Laila semkla rty, a silou myšlenek se ji snažila přimět, aby pokračovala a vypustila ven to, co v sobě tak pečlivě ukrývá. Ale ta správná chvíle pominula. Stejně jako při předchozích návštěvách. Někdy měla pocit, jako by Laila stála na okraji propasti a v hloubi duše do ní chtěla skočit, vrhnout se po hlavě dolů, ale vždy ji zadržela jakási neznámá síla, která ženu donutila vrátit se do bezpečí země stínů.

Nebyla to žádná náhoda, že Erika pomyslela právě na

stíny. Hned při jejich prvním setkání získala pocit, že Laila žije v jejich zajetí. Že prožívá jen jakýsi odlesk svého skutečného života, který před mnoha lety zmizel v bezedné temnotě.

„Máte někdy pocit, že vám s kluky dojde trpělivost? Že nemáte daleko k tomu, abyste překročila jakousi neviditelnou hranici?" Bylo slyšet, že to Lailu upřímně zajímá, ale v hlase jí zaznívál i prosebný tón.

Na tu otázku nebyla jednoduchá odpověď. Všichni rodiče mají patrně někdy pocit, že se pohybují na samé hranici mezi povoleným a zakázaným. V duchu počítají do deseti, zatímco se jim v hlavě honí myšlenky na to, co by byli schopní udělat, aby děti toho zlobení nechaly. Ale mezi myšlenkami a skutečným činem byl velký rozdíl. Erika tedy zavrtěla hlavou.

„Nikdy bych jim nemohla ublížit."

Laila nejprve neodpovídala. Jen se na Eriku dívala svýma zářivě modrýma očima. Ale když na dveře zaklepal dozorce a řekl jim, že návštěvní hodiny jsou u konce, pronesla Laila tiše, s pohledem stále upřeným na Eriku:

„To si jenom myslíte."

Erika si vzpomněla na fotky v deskách a zachvěla se.

Tyra pravidelnými pohyby hřebelcovala Fantu. U koní jí bylo vždycky nejlíp. Ve skutečnosti by se raději starala o Scirocca, ale Molly k němu nikoho jiného nepustila. Taková nespravedlnost. Jen kvůli tomu, že stáj patřila jejím rodičům, si Molly vždycky prosadila svou.

Tyra Scirocca prostě milovala. Zbožňovala ho od první chvíle, kdy ho uviděla. Díval se na ni, jako by ji chápal. Rozuměli si i beze slov, což se jí nikdy s žádným člověkem ani zvířetem nestalo. S kým taky? S matkou? Nebo s Lassem? Při pouhém pomyšlení na Lasseho na kartáč mimoděk přitlačila, ale nezdálo se, že by proti tomu velká bílá klisna něco měla. Spíše to vypadalo, že si tahy kartáčem užívá, zafrkala a kývala hlavou nahoru

a dolů, jako by se ukláněla. Tyře připadalo, že ji klisna vyzývá k tanci. Usmála se a pohladila Fantu po šedém čenichu.

„Ty jsi přece taky hezká," konejšila ji, jako by klisna mohla slyšet její úvahy o Sciroccovi.

Pak se v ní ozvalo špatné svědomí. Podívala se na svou ruku na Fantině čenichu a uvědomila si, jak je její závist malicherná.

„Chybí ti Victoria, viď?" zašeptala a přitiskla hlavu klisně ke krku.

Victoria, která se o Fantu starala. Victoria, která byla už několik měsíců pohřešovaná. Victoria, která je – nebo možná byla – její nejlepší kamarádka.

„Mně taky chybí." Tyra cítila na tváři Fantinu hebkou hřívu, ale ani to jí neposkytlo kýžené povzbuzení.

Správně by teď měla sedět na hodině matematiky, ale zrovna dnes ráno neměla sílu tvářit se, že je všechno v pořádku a že jí Victoria nechybí. Předstírala, že jde na autobus do školy, ale místo toho se šla ukrýt do stáje. Jedině tady mohla najít útěchu. Dospělí nic nechápali. Vnímali jen vlastní starosti, vlastní smutek.

Victoria pro ni byla víc než nejlepší kamarádka. Byla jako její sestra. Skamarádily se hned první den ve školce a od té doby byly nerozlučné. Nic před sebou netajily. Anebo možná přece něco? Tyra už si nebyla ničím jistá. Těch pár posledních měsíců, než Victoria zmizela, se něco změnilo. Jako by mezi nimi vyrostla zeď. Tyra nechtěla dotírat. Myslela si, že jí Victoria časem poví, o co jde. Ale čas se nachýlil a Victoria zmizela.

„Určitě se vrátí," utěšovala Fantu, ale v hloubi duše o tom pochybovala. I když to nikdo nevyslovil nahlas, všichni věděli, že se muselo stát něco vážného. Victoria nebyla ten typ dívky, který si jen tak zmizí, jestli vůbec nějaký takový typ existuje. Na to byla příliš spokojená a měla málo dobrodružného ducha. Nejradši byla doma nebo ve stáji, nechtěla s ní jet ani o víkendu na výlet do

Strömstadu. A její rodina vůbec nebyla jako ta Tyřina. Byli hrozně hodní, včetně Victoriina staršího bratra. Často jí pomáhal a vozil ji do stáje, třeba i brzy ráno. Tyra se u nich doma vždycky cítila příjemně. Připadala si jako jedna z nich. Někdy si dokonce přála, aby k nim do rodiny opravdu patřila. Do obyčejné, normální rodiny.

Fanta ji něžně šťouchla. Do koňského čenichu se vpilo několik slz a Tyra si rukou rychle osušila oči.

Náhle uslyšela zvenčí zvuky. Také Fanta zpozorněla, natočila uši dopředu a zvedla hlavu tak prudce, až Tyru udeřila do brady. Dívka ucítila v ústech kovovou chuť krve. Zaklela, přitiskla si na rty hřbet ruky a šla se podívat, co se venku děje.

Otevřela vrata stáje a oslepilo ji slunce, ale oči světlu rychle přivykly a ona hned uviděla, jak se přes dvůr tryskem blíží Valiant s Martou v sedle. Marta zastavila tak prudce, že se hřebec málem vzepjal na zadní. Něco volala. Tyra nejdřív neslyšela co, ale Marta to křičela stále dokola. A nakonec k ní slova přece jen dolehla:

„Victoria! Našli jsme Victorii."

Patrik Hedström seděl u svého stolu na tanumshedské policejní stanici a vychutnával si ten božský klid. Přišel dnes do práce brzy, a tak se vyhnul oblékání a cestě do školky, což bylo od té doby, co se dvojčata proměnila z roztomilých dětiček na Damiena z filmu *Přichází Satan!*, hotové peklo. Nechápal, jak můžou dva tak malí človíčkové vysát ze svého okolí tolik energie. Poslední dobou měl nejraději, když si večer sedl k jejich postýlkám a pozoroval je, jak spí. V tu chvíli si mohl v klidu vychutnávat svou nezkalenou, velkou lásku k dětem, aniž se mísila s nefalšovaným zoufalstvím, které ho občas přepadalo, když ječely: „NEEEEE, JÁ NECHCÍ!"

S Majou bylo všechno tisíckrát jednodušší. Až z toho měl někdy výčitky svědomí, že oba s Erikou věnují tolik pozornosti jejím mladším bráškům. Na Maju se často tro-

chu pozapomínalo. Byla tak hodná a uměla se sama natolik dobře zabavit, že zkrátka předpokládali, že je spokojená. Krom toho se zdálo, že už v tomto věku ovládá magickou schopnost uklidnit své brášky během těch nejhorších záchvatů. Ale stejně to nebylo fér a Patrik se rozhodl, že dnes večer se bude věnovat jen Maje, uloží ji a přečte jí pohádku.

V tu chvíli zazvonil telefon. Zvedl ho trochu roztržitě, pořád byl myšlenkami u Maji, ale co nevidět se probral a narovnal se na židli.

„Cože?" Poslouchal. „Dobře, hned tam jedeme."

V rychlosti na sebe hodil bundu a zavolal do chodby:

„Gösto! Mellbergu! Martine!"

„Co se děje, copak hoří?" zamručel Bertil Mellberg, který zcela nečekaně vyšel ze své kanceláře jako první. Brzy se přidal i Martin Molin, Gösta Flygare a sekretářka Annika, která to měla ze svého pracoviště na recepci k Patrikovi nejdál.

„Našli Victorii Hallbergovou. Srazilo ji auto poblíž východního vjezdu do Fjällbacky a sanitka ji právě veze do Uddevally. Gösto, do nemocnice pojedeme my dva."

„A sakra," uklouzlo Göstovi. Vystřelil do své kanceláře, aby si také honem oblékl bundu. Ať byla situace sebenaléhavější, za letošní zimy nebylo radno vydávat se ven bez teplého oblečení.

„Martine, ty s Bertilem vyrazíte k místu nehody a promluvíte si s řidičem," pokračoval Patrik. „Zavolej taky technikům, ať se tam s vámi sejdou."

„Ty jsi dneska panovačný až hrůza," bručel Mellberg. „Ale protože jsem tady šéf, je jasné, že na místo nehody pojedu já. Správný muž na správném místě."

Patrik si v duchu povzdechl, ale neřekl nic. S Göstou v patách spěchal k jednomu ze dvou policejních aut, vrhl se dovnitř a nastartoval.

Zatracené náledí, pomyslel si, když auto v první zatáčce dostalo smyk. Neodvážil se jet tak rychle, jak by chtěl.

Zase začalo sněžit a on nechtěl riskovat, že vyletí ze silnice. Netrpělivě bušil pěstí do volantu. Byl teprve leden a vzhledem k dlouhým švédským zimám je čekaly minimálně další dva měsíce téhle mizérie.

„Uklidni se," napomínal ho Gösta a držel se madla nade dveřmi. „Co ti říkali do telefonu?" Autu znovu podklouzla kola a Gösta zalapal po dechu.

„Nic moc. Jen že došlo k dopravní nehodě a že ta sražená dívka je Victoria. Zjevně byl na místě svědek, který ji poznal. Bohužel to s ní nevypadá dobře, navíc měla i jiná poranění, která utrpěla ještě před nehodou."

„Jaká poranění?"

„Nevím, to zjistíme, až tam dojedeme."

Za necelou hodinu dojeli do uddevallské nemocnice a zaparkovali před vchodem. Poklusem zamířili na urgentní příjem a brzy sehnali lékaře, který se podle jmenovky na hrudi jmenoval Strandberg.

„To je dobře, že jste přijeli. Tu dívku budou zrovna operovat. Bohužel není jisté, jestli to přežije. Slyšeli jsme, že byla nějakou dobu pohřešovaná, a vzhledem ke zvláštním okolnostem jsme usoudili, že bude lepší, když budete rodinu informovat vy. Předpokládám, že jste s nimi byli hodně v kontaktu?"

Gösta přikývl. „Já jim zavolám."

„Víte něco o tom, co se tam stalo?" zeptal se Patrik.

„Nevím nic víc, než že ji srazilo auto. Má silné vnitřní krvácení a také došlo k poranění lebky, o kterém ještě nevíme, jak moc je vážné. Po operaci ji budeme nějakou dobu udržovat v umělém spánku, abychom minimalizovali poškození mozku. Jestli to tedy přežije."

„Bylo mi řečeno, že některá zranění utrpěla už před nehodou."

„No..." protáhl Strandberg. „Nevíme přesně, která poranění jí způsobilo auto a která měla už dřív. Ale..." Dodával si odvahy a zdálo se, že hledá ten správný výraz. „Obě oči byly pryč. Stejně tak jazyk."

„Pryč?" Patrik na něj nevěřícně zíral a koutkem oka zachytil Göstův stejně udivený pohled.

„Ano, měla vyříznutý jazyk a oči jí někdo nějakým způsobem... odstranil."

Gösta si přikryl ústa rukou. Jeho obličej nabral lehce nazelenalý odstín.

Patrik polkl. Chvíli doufal, že to je noční můra, ze které se brzy probudí. S úlevou zjistí, že to byl jen sen, převalí se na druhý bok a zase usne. Ale tohle byla skutečnost. Příšerná skutečnost.

„Jak dlouho asi operace potrvá?"

Strandberg zavrtěl hlavou. „Těžko říct. Jak jsem říkal, má masivní vnitřní krvácení. Dvě tři hodiny. Minimálně. Můžete počkat támhle." Pokývl směrem k velké čekárně.

„Já půjdu zavolat jejím rodičům," řekl Gösta a popošel kousek dál do chodby.

Patrik mu jeho úkol rozhodně nezáviděl. Prvotní radost a úlevu nad Victoriiným nalezením brzy vystřídá stejné zoufalství a úzkost, které Hallbergovi prožívali poslední čtyři měsíce.

Posadil se na nepohodlnou židli a marně se snažil nemyslet na Victoriina poranění. Vír jeho myšlenek přerušila uštvaná sestra, která strčila hlavu do dveří a zavolala na Strandberga. Patrik ani nestihl zachytit, co říkala, a lékař už vyběhl z čekárny. Z chodby bylo slyšet, jak Gösta po telefonu hovoří s někým z Victoriiny rodiny. Otázkou bylo, jaká zpráva je nakonec čeká.

Ricky během hovoru napjatě pozoroval mámin obličej. Snažil se, aby mu neunikl sebemenší výraz ani slůvko. Srdce mu v hrudi bušilo tak prudce, že skoro nemohl dýchat. Táta seděl vedle něj a Ricky tušil, že je na tom podobně. Připadalo mu, jako by čas přestal ubíhat, jako by se právě v tomto okamžiku zastavil. Smysly se mu zvláštně zbystřily. Sice věnoval veškerou pozornost hovoru, ale zároveň do detailu slyšel všechny ostatní zvuky, zřetelně

vnímal dotek voskovaného ubrusu pod rukama zaťatýma v pěst, vlas, který ho lechtal pod límcem, linoleum pod nohama.

Policie našla Victorii. To z telefonátu pochopili jako první. Seděli zrovna u stolu a netečně snídali, když telefon zazvonil. Máma číslo poznala, bleskově sáhla po mobilu a v momentě, kdy ho zvedla se slovy „Co se stalo?", přestali Ricky s tátou jíst.

Žádné zdvořilostní fráze, žádné „dobrý den", žádné křestní jméno, kterým se máma obvykle ohlašovala. Poslední dobou všechny tyto zvyklosti – zdvořilostní fráze, společenská pravidla, co se má a co se nemá – ztratily svůj význam. To všechno patřilo do života před Victoriiným zmizením.

Proudily k nim zástupy sousedů a přátel, všichni jim nosili jídlo a snažili se je neohrabaně utěšovat. Ale moc se tu neohřáli. Rodiče dlouho nevydrželi čelit všem těm otázkám, projevům náklonnosti, starosti a soucitu. Nejhorší pro ně byla úleva zračící se v očích návštěv, úleva, že to nepotkalo zrovna je. Že jejich děti jsou doma, v bezpečí.

„Jedeme tam."

Máma ukončila hovor a pomalu odložila mobil na kuchyňskou linku. Na tu staromódní nerezovou linku, kvůli které do táty celá dlouhá léta hučela, že potřebuje vyměnit za modernější. Ale táta vždycky jen zamumlal, proč by měli měnit něco, co je ve slušném stavu a stále plně funkční. A máma už dál neprotestovala. Jen na to občas zavedla řeč, kdyby táta zničehonic změnil názor.

Ricky si pomyslel, že mámě už asi na nějaké kuchyňské lince vůbec nesejde. Bylo zvláštní, jak mohlo všechno tak rychle ztratit význam. Všechno kromě nalezení Victorie.

„Co říkali?" zeptal se táta. Vstal od stolu, Ricky zůstal sedět a zíral na své zaťaté ruce. Mámin výraz napovídal, že se nedozvěděla nic příjemného.

„Našli ji. Ale je vážně zraněná a odvezli ji do nemocnice v Uddevalle. Gösta říkal, abychom si pospíšili. Nic dalšího nevím."

Propukla v pláč a podlomila se jí kolena, jako by ji náhle nemohla unést. Táta ji jen tak tak stačil chytit do náruče, hladil ji po vlasech a uklidňoval ji, ale i jemu tekly po tvářích slzy.

„Miláčku, teď se musíme vzchopit a rychle vyjet. Vezmi si bundu a hned pojedeme. Ricky, pomoz mamince, já půjdu zatím nastartovat auto."

Ricky přikývl a popošel k ní. Ohleduplně si položil její ruku kolem ramen a vedl ji do předsíně. Tam jí podal červený péřový kabát a pomohl jí do něj, jako by oblékal dítě. Jedna ruka, druhá, pak jí opatrně zapnul zip.

„Tak," řekl a položil před ni boty. Sedl si na bobek a jednu po druhé jí je nazul. Pak se sám rychle oblékl a otevřel vchodové dveře. Slyšel, že se tátovi podařilo nastartovat, viděl, jak zběsile oškrabuje skla, až se kolem něj vznáší oblak námrazy a mísí se s párou z jeho úst.

„Zatracená zima!" řval táta a kmital škrabkou po skle tak prudce, že na něm určitě zůstanou škrábance. „Zkurvená, zasraná zima!"

„Sedni si do auta, tati. Já to udělám," zastavil ho Ricky. Nejdřív usadil mámu na zadní sedadlo a pak tátovi odebral škrabku. Ten ho bez odporu poslechl. Vždycky tátu nechávali při tom, že v rodině rozhoduje on. Všichni tři – on sám, máma i Victoria – v tichosti předstírali, že má táta Markus všechno na povel, i když ve skutečnosti na všechno dohlížela máma Helena. Když Victoria zmizela, Helena se sesypala jako domeček z karet a její rozhodnost byla tatam. Vytratila se tak rychle, že si Ricky občas marně snažil vzpomenout, jestli se ta skleslá, bezradná osoba, která teď seděla na zadním sedadle a zírala do prázdna, někdy chovala jinak. Poprvé po dlouhé době se však v jejích očích objevila jiskřička nového výrazu, směsice nedočkavosti a paniky, kterou zažehl telefonát s policií.

Ricky se posadil za volant. Bylo zvláštní, jak se mezery v rodině vyplňují, jak automaticky zaujal máminu pozici. Objevil v sobě schopnosti, jichž si vůbec nebyl vědom.

Victoria mu často říkala, že je jako býk Ferdinand z Disneyho filmu. Navenek hloupoučký a pomalý, ale když jde do tuhého, nezalekne se ničeho. Ricky jí pokaždé za „hloupoučkého" a „pomalého" pohrozil pěstí, ale v hloubi duše se mu tato charakteristika líbila. Rád by byl jako býk Ferdinand. I když už se na rozdíl od něj nemohl v klidu válet a vonět si ke kytičkám. To snad jedině až se Victoria vrátí.

Do očí mu vhrkly slzy a on si je osušil rukávem. Zakázal si přemýšlet o tom, že by se domů třeba nevrátila. Kdyby si to připustil, celý jeho svět by se zhroutil.

Teď se Victoria našla. Ale zatím nevěděli, co je v nemocnici čeká. A on měl pocit, že to možná ani vědět nechtějí.

Helga Perssonová vyhlížela z okna kuchyně. Před chvílí viděla, jak Marta tryskem přijela na dvůr, ale teď byl všude klid. Bydlela tu už dlouho a ten výhled dobře znala, i když se za ty roky trochu změnil. Stará stodola stála na svém místě, ale chlév pro krávy, o které se dřív starala, byl zbouraný. Místo něj postavili Jonas s Martou stáj pro svou jezdeckou školu.

Těšilo ji, že se syn rozhodl usadit tak blízko, že jsou sousedé. Jejich domy byly od sebe vzdálené jen sto metrů, a protože si svou veterinární praxi zřídil doma, často se u ní zastavil. Každá návštěva jí zpříjemnila den, což opravdu potřebovala.

„Helgo! Heeeelgooo!"

Stála u kuchyňské linky, a když ho uslyšela, zavřela oči. Einarův hlas se rozléhal po celém domě, obklopil ji ze všech stran a donutil ji zatnout ruce v pěst. Na útěk ale nepomýšlela. Takové nápady z ní vymlátil už dávno. I když byl teď bezmocný a zcela závislý na její péči, nebyla

schopná odejít. Už ji to zkrátka ani nenapadlo. Kam by se vrtla?

„HEELGOOO!"

Hlas byl to jediné, v čem si uchoval svou bývalou moc. O fyzickou sílu ho připravily nemoci a amputace obou nohou v důsledku zanedbané cukrovky. Ale hlas měl stále stejně panovačný. Podroboval si ji stejně účinně jako v minulosti jeho pěsti. Vzpomínka na všechny ty rány, zlomená žebra a rozbolavělé modřiny byla stále tak živá, že v ní pouhý zvuk jeho hlasu znovu probudil strach, že příště už to nepřežije.

Narovnala se, zhluboka se nadechla a zavolala:

„Už jdu!"

Vyběhla po schodech do patra. Einar čekání odjakživa nesnášel, ale Helga nechápala, kam tak spěchá. Vždyť nemá na práci nic jiného než nadávat na celý svět, od špatného počasí po neschopnost současné vlády.

„Prosakuje to," oznámil jí, když k němu dorazila.

Neodpověděla. Jen si vyhrnula rukávy výš a popošla k němu, aby zjistila, jak velká je spoušť. Věděla, že si to Einar užívá. Už ji nedržel v pasti násilím, ale tím, že vyžadoval péči. Měla se o něj starat jako o děti, které nikdy nedonosila, protože nepřežily jeho zacházení. Dokázala donosit jen jedno a v určitých chvílích si říkala, že by bylo lepší, kdyby i toto těhotenství skončilo samovolným potratem v proudu krve. Na druhou stranu nevěděla, co by si počala, kdyby syna neměla. Jonas byl její život, její všechno.

Einar měl pravdu. Sáček od vývodu prosakoval. A pořádně. Půlku košile měl mokrou a zamazanou.

„Proč jsi nepřišla hned?" zeptal se. „Copak jsi neslyšela, že tě volám? Pochybuju, že bys měla na práci něco důležitějšího." Zíral na ni svýma vodnatýma očima.

„Byla jsem na záchodě. Přišla jsem, jak nejrychleji to šlo," odpověděla a rozepla mu košili. Opatrně mu svlékala rukávy, aby ho ještě víc neumazala.

„Je mi zima."

„Dám ti čistou košili. Ale nejdřív tě musím umýt," vysvětlovala mu s maximální trpělivostí.

„Budu z toho mít zápal plic."

„Bude to jen chvilička. Určitě se nestihneš nastydnout."

„Odkdy ty máš zdravotnické vzdělání? Možná jsi dokonce chytřejší než doktoři, co?"

Mlčela. Snažil se ji vyvést z rovnováhy. Nejspokojenější byl, když plakala, když prosila a žadonila, aby přestal. V tu chvíli ho naplnil klid a oči se mu spokojeně rozzářily. Ale dnes mu tu radost nehodlala dopřát. Teď už se jí dařilo se pláči vyhýbat. Většinu slz už za ty roky stejně vyplakala.

Helga zamířila do koupelny vedle ložnice a nabrala do lavoru vodu. Teď už měla všechno zautomatizované. Napustit do lavoru vodu s mýdlem, namočit hadr, otřít mu zašpiněné tělo, obléct mu čistou košili. Podezřívala ho, že ten pytlík uvolňuje sám. Ptala se na to Einarova lékaře a ten jí řekl, že není možné, aby pytlík prosakoval tak často. Ale pytlíky nadále prosakovaly a prosakovaly. A ona ho utírala a utírala.

„Ta voda je moc studená." Einar sebou škubl, když se ho hadříkem dotkla na břiše.

„Připustím tam trochu teplé." Helga vstala, šla do koupelny, dala lavor pod kohoutek a pustila teplou vodu. Pak se vrátila.

„Au! Vždyť je to vařící! Chceš mě opařit, ženská pitomá?" Einar zařval tak hlasitě, až nadskočila. Ale neřekla nic, jen vzala lavor, odnesla ho do koupelny, připustila trochu studené, ujistila se, že je voda o trochu teplejší než tělesná teplota, a odnesla lavor zase zpátky. Tentokrát nic neřekl, když se ho hadrem dotkla.

„Kdy přijde Jonas?" zeptal se, zatímco ona ždímala hadr, který zbarvil vodu do světle hněda.

„Nevím. Má práci. Je u Anderssonových. Jejich kráva bude rodit, ale tele má špatnou polohu."

„Až přijde, pošli ho za mnou," přikázal Einar a zavřel oči.
„Dobře," přisvědčila tiše Helga a znovu vyždímala hadr.

Gösta viděl, jak se k němu blíží nemocniční chodbou. Skoro běželi a on se musel přemáhat, aby neutekl opačným směrem. Věděl, že má tu zprávu napsanou na čele, a nemýlil se. Jakmile se na něj Helena podívala, zašmátrala po Markusově paži a sesula se k zemi. Její křik se rozléhal chodbou a všechny ostatní zvuky umlkly.

Ricky zůstal stát jako opařený. Zbledl a zastavil se za matkou, zatímco Markus pokračoval dál. Gösta těžce polkl a šel jim naproti. Markus ho s nepřítomným pohledem minul, jako by nechápal, jako by v Göstově tváři neviděl stejnou zprávu jako jeho žena. Šel dál chodbou, zdánlivě bez cíle.

Gösta ho nezadržel. Přistoupil k Heleně a opatrně ji zvedl ze země. Pak ji objal. To obvykle nedělal. Do svého života si pustil jen dva lidi: svou ženu a pak holčičku, která u nich v dětství nějaký čas bydlela a která se nevyzpytatelnými cestami osudu do jeho života nedávno zase vrátila. Proto to pro něj nebylo nic samozřejmého, aby tu stál a objímal ženu, kterou zná jen krátce. Ale od té doby, co Victoria zmizela, mu Helena volala každý den, někdy plná naděje, jindy odevzdaná, naštvaná i smutná, a ptala se po dceři. Jediné, co jí mohl poskytnout, byly jen další nejasnosti a starosti. A teď v ní nakonec zadusil i poslední jiskřičku naděje. Obejmout ji a nechat ji vyplakat na rameni bylo to nejmenší, co pro ni mohl udělat.

Gösta se přes Heleninu hlavu zadíval na Rickyho. Ten chlapec byl naprosto výjimečný. To on držel poslední měsíce celou rodinu nad vodou. Ale jak tam teď před Göstou stál, bledý a s vyhaslýma očima, vypadal jen jako obyčejný dospívající kluk. A Gösta věděl, že Ricky navždy ztratil nevinnost a dětskou víru v to, že všechno vždycky dobře dopadne.

„Můžeme ji vidět?" zachraptěl Ricky. Gösta ucítil, jak

Helena strnula. Vymanila se mu z náruče, utřela si oči a nos rukávem kabátu a prosebně se na něj dívala.

Gösta upřel pohled kamsi do dálky. Jak jim má vysvětlit, že Victorii vidět nechtějí? A proč?

Celá pracovna byla přeplněná papíry. Přepsané poznámky, nalepovací lístečky, články, okopírované fotky. Vypadalo to naprosto chaoticky, ale Erice tento způsob práce vyhovoval. Když psala novou knihu, chtěla být obklopená všemi informacemi a myšlenkami, které v souvislosti s případem vyvstaly.

Tentokrát ale měla pocit, že si ukousla moc velký krajíc. Shromáždila o případu spoustu materiálů a faktů, ale všechno měla jen z druhé ruky. Věděla, že aby se jí podařilo napsat dobrou knihu, věrně vykreslit případ vraždy a zodpovědět všechny související otázky, musí nutně získat přímé svědectví. Zatím se jí to vždy podařilo. Někdy šlo dotyčné osoby přemluvit snadno. Někteří dokonce souhlasili velmi ochotně, protože si chtěli užít pozornosti médií a svých patnácti minut slávy. Ale občas to naopak zabralo spoustu času, musela je opatrně přemlouvat a vysvětlovat, proč chce minulost vytahovat na světlo a jak chce jejich příběh zpracovat. Nakonec vždycky uspěla. Ale teď ne. S Lailou prostě nehnula. Při svých návštěvách se ze všech sil snažila, aby jí Laila konečně pověděla, co se tehdy stalo, ale marně. Laila ochotně mluvila o všem možném, ale o tomhle ne.

Erika si frustrovaně dala nohy na stůl a nechala myšlenky plynout. Možná by mohla zavolat Anně. Ta často přispěla dobrými nápady a novým úhlem pohledu. I když už nebyla taková jako dřív. V posledních letech toho hodně zkusila a zdálo se, že ta její mizérie nikdy neskončí. Pravda, něco z toho si způsobila sama, ale Erika stejně neměla to srdce svou mladší sestru soudit. Chápala, proč se všechno stalo, jak se to stalo. Jiná věc byla, jestli to někdy pochopí Dan a odpustí jí. Erika musela přiznat, že

o tom pochybuje. Znala ho celý svůj život, v dospívání spolu dokonce chodili, a věděla, jak umí být paličatý. Umíněnost a hrdost, které byly jeho určujícími vlastnostmi, se v tomto případě obracely proti němu. A kvůli tomu byli nakonec nešťastní všichni: Anna, Dan, děti a koneckonců i Erika. Přála sestře, aby se na ni v životě konečně usmálo štěstí po tom pekle, co si vytrpěla s otcem svých dětí, Lucasem.

To je tak nespravedlivé, pomyslela si, že naše životy nabraly tak odlišný směr. Eričino manželství bylo stabilní a plné lásky, měla tři zdravé děti a jako spisovatelka byla stále úspěšnější. Zato Annu postihoval jeden nezdar za druhým a Erika netušila, jak sestře pomoct. To byla odjakživa její role: ochraňovala, podporovala a pečovala. Anna bývala ta veselá, divoká. Ale to ji život odnaučil a zbyla z ní jen tichá, nejistá skořápka. Erika tu starou Annu postrádala.

Zavolám jí večer, řekla si a raději vzala do ruky štos článků a začala jimi listovat. V domě bylo nádherné ticho a ona byla ráda, že má práci, za kterou nemusí dojíždět. Nikdy netoužila mít kolegy a chodit do kanceláře. Na to si až příliš dobře vystačila sama.

Paradoxně se už teď těšila, až vyzvedne Maju a dvojčata ze školky. Jak to, že je v rodičovské roli takhle rozpolcená? Chvíli byla nahoře a chvíli dole a ty přechody mezi extrémy ji naprosto vyčerpávaly. Hned zatínala za zády ruku v pěst, hned zas měla chuť děti upusinkovat k smrti. Věděla, že Patrik má stejné pocity.

Od Patrika a dětí ji myšlenky bezděčně zavedly k rozhovoru s Lailou. Prostě to nedokázala pochopit. Jak může člověk překročit tu neviditelnou, ale přesto ostrou hranici mezi tím, co je povolené a co zakázané? Copak to nebyla samotná podstata lidství? Umět ovládnout ty nejprimitivnější instinkty a udělat to, co je správné a ve skupině společensky akceptované. Podřídit se zákonům a pravidlům lidské existence, díky kterým společnost funguje.

Erika zalistovala články dál. To, co dnes Laile řekla, byla pravda. Nikdy by nemohla svým dětem ublížit, ať už zažívala jakkoli temné chvíle: poporodní depresi po Majině příchodu na svět, zmatek po narození dvojčat, probděné noci nebo celé hodiny trvající záchvaty vzteku. Dokonce ani teď, když děti na všechno odpovídaly „Ne!", nebyla schopná vztáhnout na ně ruku. Ale štos papírů, které měla na klíně, fotky na stole i její poznámky svědčily o tom, že se ta hranice překročit dá.

Věděla, že obyvatelé Fjällbacky říkají domu na fotkách Dům hrůzy. Nebylo to příliš originální pojmenování, zato velmi přiléhavé. Dům po tragédii nechtěl nikdo koupit, takže pomalu chátral. Erika se natáhla pro fotku, na které byl dům, jak vypadal tehdy. Nic nevypovídalo o tom, co se tam dělo. Byl to úplně obyčejný dům, bílý s šedými rohy, stál osamoceně na kopci a obklopovalo ho několik stromů. Zajímalo by ji, jak to tam vypadá dnes, jak moc obydlí zchátralo.

Narovnala se na židli a položila fotku na stůl. Proč se tam vlastně ještě nevydala? Vždycky se přece jezdila podívat na místo činu. U všech předchozích knih to udělala, ale tentokrát ne. Něco ji od toho odrazovalo. Nebylo to vědomé rozhodnutí, že tam nepojede, prostě se k tomu nedostala.

Ale to počká do zítřka. Teď bylo načase vyzvednout ty raubíře. Těšila se na ně, ale zároveň byla už teď unavená.

Kráva bojovala statečně. Jonas byl po několika hodinách, kdy se snažil tele otočit, úplně promočený potem. Velké zvíře se vzpouzelo a nechápalo, že mu chtějí pomoct.

„Bella je naše nejlepší kráva," řekla Britt Anderssonová. Společně s manželem Ottou hospodařili na statku několik kilometrů od Jonasových a Martiných pozemků. Měli malou, ale zatím prosperující farmu a krávy byly jejich hlavním zdrojem obživy. Britt měla podnikavého ducha. Mléko od nich vykupovaly mlékárny Arla a kromě toho si Britt při-

vydělávala prodejem vlastního sýra v malém krámku na statku. Stála vedle krávy a tvářila se znepokojeně.

„Bella je zlatá, to jo," potvrdil Otto a poškrábal se ustaraně na zátylku. Rodila už počtvrté a při třech předchozích porodech šlo všechno dobře. Ale tohle tele se uvnitř vzpříčilo a tvrdohlavě odmítalo vylézt ven. Bella vůči-hledně ztrácela sílu.

Jonas si utřel z čela pot a připravil se na další pokus. Pokud tele otočí správným směrem, brzy dopadne na slámu, na vratkých nohou a celé ulepené. Nesmí to vzdát, protože to by kráva i tele pošly. Konejšivě Bellu pohladil po měkké srsti. Dýchala rychle a slabě a oči měla vytřeštěné.

„Ták, holka, to bychom se na to podívali, abychom to telátko nedostali ven," konejšil ji a znovu si natáhl dlouhé plastové rukavice. Pomalu, ale rozhodně vsunul ruku do úzkého kanálu, až dosáhl na tele. Potřeboval ho pevně uchopit za nohu, zatáhnout za ni a otočit tele do správné polohy, ale opatrně, aby mu něco nezlomil.

„Držím ho za pazneht," oznámil a koutkem oka viděl, jak Britt s Ottou natahují krky, aby lépe viděli. „Teď pomaličku, holka."

Zatímco k ní promlouval tichým, jemným hlasem, zatáhl za nohu. Nestalo se nic. Zatáhl trochu silněji, ale stále nemohl s teletem pohnout.

„Tak jak, otáčí se?" zeptal se Otto. Drbal se ve vlasech tak prudce, až se Jonas obával, že se mu tam udělá lysina.

„Zatím ne," procedil Jonas skrz zaťaté zuby. Crčel z něj pot a jeden vlas ze světlé ofiny mu uvízl v oku, takže musel celou dobu mrkat. Ale teď nemohl myslet na nic jiného než jak dostat tele ven. Bella dýchala stále slaběji a položila si hlavu na slámu, jako by to už už chtěla vzdát.

„Mám strach, že mu něco zlomím," řekl a zatáhl tak silně, jak si jen troufal. A pak! Zatáhl ještě víc, zatajil dech a doufal, že neuslyší, jak se něco láme. Pak ucítil, jak se tele konečně uvolnilo z polohy, ve které uvízlo. Ještě párkrát

opatrně zatáhl a najednou leželo telátko na zemi, vyčerpané, ale naživu. Britt se k němu vrhla a začala ho otírat slámou. Rozhodnými, láskyplnými tahy ho třela a masírovala a všichni viděli, že je mladé čím dál čilejší.

Zato Bella ležela bez hnutí na boku. Nijak nereagovala na to, že je telátko, to stvoření, které v ní skoro devět měsíců rostlo, venku. Jonas ji obešel, sedl si k její hlavě a odstranil několik stébel, které měla u oka.

„Už je po všem. Byla jsi moc šikovná, holka."

Pohladil ji po hebké, černé srsti a dál na ni mluvil, stejně jako předtím během celého porodu. Nejdřív se mu nedostalo žádné odezvy. Pak kráva namáhavě zvedla hlavu a podívala se na telátko.

„Narodila se ti krásná jalovička. Koukni, Bello," říkal Jonas a stále ji hladil. Cítil, jak se jí postupně zpomaluje puls. Telátko se z toho dostane a Bella určitě také. Vstal, konečně si z oka vyndal ten protivný vlas a pokývl na Britt a Ottu.

„Podle mě to je moc hezké telátko."

„Děkujeme, Jonasi," usmála se Britt, popošla k němu a pevně ho objala.

Otto mu rozpačitě podal velikou ruku. „Díky, to se ti povedlo," řekl uznale a pořádně Jonasovi potřásl pravicí.

„Dělám jen svou práci," bránil se Jonas, ale široce se usmíval. Vždycky měl radost, když nakonec všechno dobře dopadlo. Neměl rád neřešitelné situace, ať už se to týkalo práce, nebo soukromí.

Spokojen s tím, jak všechno proběhlo, vytáhl z kapsy u bundy mobil. Několik sekund zíral na jeho displej. Pak tryskem vyrazil k autu.

Fjällbacka 1964

Zvuky, vůně, barvy. To všechno bylo úchvatné a dýchalo dobrodružstvím. Laila držela sestru za ruku. Vlastně na to byly už příliš velké, ale stejně se s Agnetou často chytaly za ruce, když se dělo něco výjimečného. A cirkus ve Fjällbace rozhodně nepatřil k všedním věcem.

Skoro nikdy nevytáhly z této malé rybářské vesničky paty, nejdál byly dvakrát na den v Göteborgu. Cirkus s sebou přivážel přísliby velkého světa.

„Jakou to mluví řečí?" šeptala Agneta, přestože mohly klidně křičet a v okolním rámusu by je nikdo neslyšel.

„Teta Edla říkala, že přijeli z Polska," odpověděla také šeptem Laila a stiskla sestře zpocenou ruku.

Letošní léto je odměnilo nekonečnou řadou slunečných dní, ale dnešní byl určitě zatím ten nejteplejší. V galanterii jí dali milostivě volno a ona si užívala každou minutu, kterou nemusela strávit v tom dusném obchůdku.

„Podívej, slon!" Agneta rozčileně ukázala na velké šedé zvíře, které kolem nich pomalu vedl asi třicetiletý muž. Zastavily se a pozorovaly slona. Byl tak úchvatně krásný a na poli za Fjällbackou, kde se cirkus utábořil, působil jako pěst na oko.

„Pojď, jdeme se podívat na další zvířata. Slyšela jsem, že prý mají i lvy a zebry." Agneta ji táhla za sebou a Laila ji celá udýchaná následovala. Cítila, jak se jí na zádech perlí pot a vpíjí se do tenkých květovaných letních šatů.

Utíkaly mezi maringotkami rozestavěnými kolem stanu, který právě vztyčovali. Silní muži v bílých nátělnících kmitali, aby všechno stihli do zítřka, kdy bude mít Cirkus Gigantus první představení. Spousta lidí z okolí to do té doby nemohla vydržet, a tak sem přišla okukovat už dnes. Teď s vyvalenýma očima sledovali tu exotickou podívanou. Kromě dvou tří letních měsíců, kdy Fjällbacku oživili letní

výletníci, byl všední den ve Fjällbace docela fádní. Dny ubíhaly a nic zvláštního se nedělo, proto se zpráva o tom, že sem poprvé přijede cirkus, rozšířila rychlostí požáru.

Agneta ji táhla dál, až k jedné z maringotek, z jejíhož okénka vyčuhovala pruhovaná hlava.

„Jé, podívej, ta je ale krásná!"

Laile nezbývalo než souhlasit. Zebra byla opravdu roztomilá, měla veliké oči a dlouhé řasy a Laila se musela držet, aby k ní nešla a nepohladila ji. Předpokládala, že se na zvířata sahat nesmí, ale bylo těžké odolat.

„Don't touch," ozvalo se za jejich zády, až nadskočily.

Laila se otočila. Ještě nikdy nepotkala tak mohutného muže. Tyčil se nad nimi, vysoký a svalnatý. Slunce mu svítilo do zad, a tak si musely zastínit oči dlaní, aby vůbec něco viděly. Když se mu podívala do očí, jako by jí tělem projel elektrický proud. Něco takového nikdy předtím nezažila. Připadala si zmatená, zatočila se jí hlava a kůže po celém těle jí žhnula. Namlouvala si, že to musí být tím horkem.

„No... We... no touch." Laila hledala to správné slovo. Ačkoli se učila anglicky ve škole a leccos pochytila i z amerických filmů, nikdy ještě neměla příležitost cizí jazyk použít.

„My name is Vladek." Muž jí podával mozolnatou ruku a ona ji po několikavteřinovém váhání přijala. Její vlastní ruka byla proti té jeho úplně maličká.

„Laila. My name is Laila." Pot jí teď stékal po zádech čůrkem.

Potřásl jí rukou a opakoval její jméno. Od něj znělo tak cizokrajně a zvláštně. Ano, z jeho úst jí připadalo téměř exotické, vůbec ne tak obyčejné a nudné jako obvykle.

„This...," horečně pátrala v paměti a pak se konečně odhodlala, „this is my sister."

Ukázala na Agnetu a velký muž se pozdravil i s ní. Laila se za svou pokulhávající angličtinu trochu styděla, ale zvědavost přece jen stud překonala.

„What... what you do? Here? In circus?"

Muž zazářil. „Come, I show you!" Pokynul jim, aby ho následovaly, nečekal, co odpoví, a hned vyrazil. Poklusem se vydaly za ním a Laila cítila, jak se jí v těle rozproudila krev. Prošel kolem maringo-

tek a cirkusového stanu, který právě stavěli, až k jedné maringotce, stojící trochu stranou. Byla to spíš klec, místo stěn měla mříže. Za mřížemi přecházeli sem a tam dva lvi.

„This is what I do. This is my babies, my lions. I am... I am a lion tamer!"

Krotitel lvů! Laila od těch divokých šelem nemohla odtrhnout zrak. Začal v ní klíčit zcela nový cit, trochu děsivý, ale zároveň úžasný. A než si to stačila rozmyslet, vzala Vladeka za ruku.

Bylo časné ráno a v zimní mlze, která se vznášela nad Tanumshede, vypadaly žluté stěny kuchyňky na stanici skoro šedé. Všichni byli zticha. Nikdo z nich toho příliš nenaspal a v obličejích měli vepsanou únavu. Lékaři hrdinně bojovali, aby Victorii zachránili život, ale bohužel bez úspěchu. Včera v jedenáct hodin a čtrnáct minut byla prohlášena za mrtvou.

Martin všem dolil kávu a Patrik se na něj pátravě podíval. Po Piině smrti se skoro přestal smát a veškeré pokusy vzkřísit v něm jeho staré já byly marné. Jako by si Pia vzala do hrobu i část jeho duše. Lékaři jí dávali maximálně rok života, ale šlo to rychleji, než kdokoli očekával. Zemřela už tři měsíce po stanovení diagnózy a Martin zůstal sám s malou dcerou. Rakovina je svinstvo, pomyslel si Patrik a vstal.

„Jak všichni víte, Victoria Hallbergová zemřela na zranění, která utrpěla při nehodě. Řidič auta z žádného zločinu podezřelý není."

„To je pravda," přitakal Martin. „Včera jsem s ním mluvil. Nějaký David Jansson. Podle jeho výpovědi se Victoria najednou objevila na silnici a on neměl šanci to ubrzdit. Pokusil se jí vyhnout, ale byla hrozná ledovka a on ztratil nad autem kontrolu."

Patrik přikývl. „Má na to svědka, Martu Perssonovou. Projížděla kolem na koni, viděla, jak někdo vyšel z lesa a srazilo ho auto. Ona také zavolala policii a sanitku a potvrdila Victoriinu totožnost. Slyšel jsem, že včera byla dost v šoku, takže bychom si s ní měli promluvit dnes. Martine, ujmeš se toho?"

„Jasně, zařídím to."

„Kromě toho se musíme rychle posunout dál ve vyšetřování Victoriina zmizení, tedy co nejdříve najít toho nebo ty, kdo ji unesli a zjevně ji vystavili brutálnímu násilí."

Patrik si přejel dlaní přes obličej. Fotky Victorie, jak leží mrtvá na lůžku, se mu nesmazatelně vryly do paměti. Z nemocnice jel rovnou na stanici a několik hodin procházel materiály, které shromáždili. Všechny rozhovory s rodinou, s kamarády ze školy a z jízdárny. Pokusy zmapovat jak osoby ve Victoriině okolí, tak poslední hodiny předtím, než zmizela na cestě domů z jezdecké školy Perssonových. A pak údaje o ostatních dívkách, které zmizely během posledních dvou let. Samozřejmě si nemohli být jistí, ale to, že pět dívek přibližně stejného věku a podobného vzhledu zmizelo z relativně ohraničené oblasti, nemohla být jen shoda okolností. Patrik včera rozeslal všechny nové informace kolegům v ostatních okrscích a požádal je, aby udělali totéž, pokud zjistí něco dalšího. Člověk nikdy neví, třeba něco přehlédli.

„Nadále budeme spolupracovat se zainteresovanými policejními okrsky a spojíme při tomto vyšetřování síly, jak to jen půjde. Victoria je totiž první dívka, která se našla, a možná tato tragická událost aspoň přispěje k tomu, že najdeme i ty ostatní. A že uděláme přítrž dalším únosům. Člověk schopný takových hrůz, které si vytrpěla Victoria... takový člověk prostě nesmí zůstat na svobodě."

„Lidská zrůda," zabručel Mellberg a jeho pes Ernst znepokojeně zvedl hlavu. Jako obvykle podřimoval s hlavou položenou na nohách svého páníčka a vycítil sebemenší změnu v jeho rozpoložení.

„Co si myslíte o těch poraněních?" Martin se na židli předklonil. „Proč pachatel dělá něco takového?"

„To kdybychom věděli. Uvažoval jsem, jestli bychom neměli někoho požádat o vytvoření profilu pachatele. Nemáme příliš vodítek, ale třeba by si všiml zajímavých společných znaků a souvislostí, které nám unikly."

„Profil pachatele? Chceš říct, že nám nějaký psycholog a chytrolín, který o skutečného zločince nikdy nezavadil, má kecat do toho, jak máme dělat svou práci?" Mellberg zakroutil hlavou, až mu přehazovačka, kterou se snažil zakrýt pleš, spadla přes ucho. Zkušeným pohybem ji nahodil zpátky na své místo.

„Za pokus to stojí," trval na svém Patrik. Byl si dobře vědom Mellbergova odporu ke všem moderním vymoženostem v policejní práci. Teoreticky byl šéfem tanumshedské policejní stanice Bertil Mellberg, ale všichni věděli, že prakticky má tuto funkci na hrbu Patrik a jen jeho zásluhou se u nich nějaké zločiny vůbec vyřešily.

„Dobře, ale jestli to skončí fiaskem a šéfové budou vykřikovat o zbytečných výdajích, bude to na tobě. Já si myju ruce." Mellberg se pohodlně opřel a propletl si prsty na břiše.

„Zjistím, s kým bychom si mohli promluvit," nabídla se Annika. „A možná by bylo dobré zeptat se na ostatních okrscích, jestli už třeba něco podobného nepodnikli a jen nám to nedali vědět. Bylo by zbytečné dělat stejnou práci dvakrát. To bychom plýtvali časem i prostředky."

„Správná poznámka, díky." Patrik se otočil k tabuli, kde byla připevněná Victoriina fotografie a sepsaný přehled základních informací.

Z chodby sem doléhala veselá odrhovačka z rádia a její bujarý text i melodie ostře kontrastovaly s tíživou atmosférou v místnosti. Mohli se sice scházet v zasedačce, ale ta byla chladná a neosobní, a proto raději používali ke svým poradám útulnější kuchyňku. Kromě toho tady měli blíž ke kávě a té vypijí ještě mnoho litrů, než budou hotovi.

Patrik chvíli uvažoval, pak se protáhl a začal rozdělovat úkoly.

„Anniko, udělej složku se všemi spisy, které máme o Victoriině případu, včetně údajů z ostatních okrsků. Tu složku pak můžeš poslat dotyčnému odborníkovi, který

nám případně pomůže s vytvořením profilu pachatele. Budeš mít na starosti i to, aby se složka neustále doplňovala o nejnovější poznatky."

„Všechno jsem si poznamenala," přikývla Annika, která měla na stole papír a tužku vždycky po ruce. Patrik se ji snažil přimět k tomu, aby začala používat laptop, ale to Annika odmítala. A jakmile Annika něco nechtěla udělat, nikdo ji k tomu nedonutil.

„Fajn. Svolej na čtvrtou odpoledne tiskovou konferenci. Jinak nám budou nonstop volat novináři." Patrik koutkem oka postřehl, jak si Mellberg spokojeně uhladil vlasy. Patrně ho nic nedokáže odradit od toho, aby se konference zúčastnil.

„Gösto, zjisti od Pedersena, kdy asi budou mít hotové výsledky pitvy. Potřebujeme všechna konkrétní fakta co nejdřív. Bylo by dobré, kdyby sis taky promluvil s rodinou, jestli třeba nepřišli na něco, co by bylo důležité pro vyšetřování."

„Vždyť už jsme s nimi mluvili tolikrát. Neměli bychom je aspoň dnes nechat na pokoji?" Gösta se na Patrika zničeně podíval. Připadl mu těžký úkol postarat se o Victoriiny rodiče a bratra v nemocnici a Patrik viděl, jak ho to vzalo.

„To ano, ale určitě jim velmi záleží na tom, abychom pokračovali v práci a chytili pachatele. Chovej se k nim ohleduplně. Budeme muset vyslechnout více lidí, se kterými už jsme mluvili. Teď když je Victoria mrtvá, možná budou ochotní odhalit věci, které si dřív nechávali pro sebe. To platí pro rodinu, kamarády, děvčata z jízdárny, která si třeba něčeho všimla, než Victoria zmizela. Například bychom měli znovu vyslechnout Tyru Hanssonovou, ona a Victoria byly přece nejlepší kamarádky. Martine, to bys možná mohl udělat ty?"

Martin souhlasně zamumlal.

Mellberg si odkašlal. Pravda. Bertilovi musí přidělit nějaký bezvýznamný úkol, takový, aby si připadal důležitě,

ale aby zároveň natropil co nejméně škody. Patrik se zamyslel. Někdy bylo nejmoudřejší nechat si Mellberga poblíž, aby na něj mohl dohlédnout.

„Včera večer jsem mluvil s Torbjörnem a z technického ohledání na místě činu nic nevyplynulo. Sníh jim práci velmi ztížil a nenašli žádné stopy, ze kterých by se dalo usoudit, odkud Victoria přišla. Víc času už na to obětovat nemůžou, a proto jsem myslel, že bychom měli shromáždit dobrovolníky, kteří nám pomůžou prohledat větší oblast. Pachatel ji možná držel v nějaké staré chalupě nebo chatě v lese. Objevila se přece docela blízko místa, kde ji viděli naposled, a tak je možné, že se celou dobu nacházela někde poblíž."

„Taky jsem na to myslel," přikývl Martin. „Nesvědčí to vlastně o tom, že je pachatel z Fjällbacky?"

„Svým způsobem ano," souhlasil Patrik. „Ale nemusí to tak nutně být, pokud Victoriin případ souvisí s těmi ostatními únosy. Nenašli jsme přece žádnou souvislost mezi obcemi, odkud zmizely, a Fjällbackou."

Mellberg si znovu odkašlal a Patrik se k němu otočil.

„Bertile, chtěl jsem tě požádat o pomoc právě s tímto úkolem. Vydáme se do lesa a s trochou štěstí třeba objevíme, kde ji pachatel věznil."

„Tak fajn," prohlásil Mellberg. „I když v té příšerné zimě to asi moc velká zábava nebude."

Patrik neodpověděl. Počasí byla teď jeho nejmenší starost.

Anna apaticky skládala prádlo. Byla tak neuvěřitelně unavená. Od té autonehody byla na nemocenské a jizvy na těle postupně bledly, ale rány na duši se dosud nezahojily. Nebojovala jen se smutkem po dítěti, o něž přišla, ale i s bolestí, kterou si zavinila sama.

Pocit viny se projevoval jako neustálá nevolnost. V noci nemohla spát a přemílala si v hlavě to, co se stalo, zkoumala své pohnutky. Ale ani když se snažila být k sobě shovívavá, nedokázala pochopit, jak ji napadlo

skončit v posteli s jiným mužem. Vždyť Dana milovala. Jak mohla líbat jiného a nechat ho, aby se jí dotýkal?

Copak měla tak nízké sebevědomí, že se o své přitažlivosti musela ujišťovat jinde? Jako by jí nestačil Dan. Sama tomu nerozuměla, tak jak by to mohl pochopit její muž? Dan, který je ztělesněná spolehlivost a věrnost. Říká se, že o druhém člověku nikdy nemůžeme vědět všechno, ale Anna si byla jistá, že by Dana nikdy nenapadlo ji podvést. Nikdy by se nedotkl jiné ženy. Miloval pouze ji a nikoho jiného nechtěl.

Po prvotním hněvu nahradilo tvrdá slova něco ještě horšího: ticho, dusivé, tíživé ticho. Kroužili kolem sebe jako dvě poraněná zvířata a Emma, Adrian i Danovy dcery se cítili ve vlastním domově jako rukojmí.

Její sny o tom, že se pustí do vlastního podnikání, bude zařizovat byty a shánět umělecké předměty, se rozpadly ve chvíli, kdy na ní Dan spočinul svým ublíženým pohledem. To bylo naposledy, kdy jí pohlédl do očí. Teď už se na ni nedíval vůbec. Když už ji musel oslovit – ohledně něčeho, co se týkalo dětí, nebo kvůli banalitám, jako aby mu při večeři u stolu podala sůl – jen ta slova zamumlal se sklopeným pohledem. A ona měla chuť vykřiknout, zatřást jím, přinutit ho, aby se na ni podíval, ale neodvážila se. A tak i ona klopila zrak, na rozdíl od něj ze studu.

Děti samozřejmě nechápaly, co se stalo. Nerozuměly tomu, ale následky dopadaly i na ně. Každý den prožívaly v tiché domácnosti a snažily se předstírat, že všechno je jako obvykle. Ale už dávno neslyšela jejich smích.

Srdce jí málem puklo lítostí. Anna zabořila obličej do prádla a dala se do pláče.

Tak tady se to všechno stalo. Erika opatrně vklouzla do domu, který vypadal, jako by se měl každou chvíli zřítit. Vystaven nepřízni počasí tu stál prázdný a opuštěný a dnes už skoro nic nesvědčilo o tom, že tu někdy bydlela rodina.

Erika se přikrčila, aby se vyhnula prknu visícímu ze stropu. Zimními botami rozšlapávala sklo. Ani jedno okno v přízemí nebylo celé. Podlaha i stěny nesly zřetelné stopy po příležitostných návštěvnících. Načmáraná jména a slova, která chápal jen ten, kdo je psal, sprostá slova a urážky, mnoho z nich s pravopisnými chybami. Ti, kteří se věnovali sprejování v opuštěných domech, jen zřídka vykazovali nějaké pokročilejší literární schopnosti. Všude se válely prázdné plechovky od piva a vedle deky, která vypadala tak odporně, že se z toho Erice zvedal žaludek, ležela prázdná krabička od kondomů. Vítr dovnitř navál sníh, který tu a tam tvořil malé závěje.

Z celého domu čišela bída a samota. Erika vytáhla z desek v kabelce fotky, které jí měly pomoct představit si něco docela odlišného. Ukazovaly úplně jiný dům, zařízený a zabydlený domov. Přesto se zachvěla, protože fotky také zachycovaly, co se tu stalo. Zkoumavě se rozhlédla. No ano, stále byla rozeznatelná: krvavá skvrna na dřevěné podlaze. A čtyři prohlubně po pohovce, která tam stávala. Erika se znovu zadívala na fotky a snažila se zorientovat. Pokoj před ní začal nabývat obrysů, viděla pohovku, konferenční stolek, křeslo v rohu, televizi na nízkém stolku, stojací lampu po levé straně křesla. Jako by se jí v pokoji všechno zhmotňovalo před očima.

Uměla si také představit Vladekovo znetvořené tělo. Velké, svalnaté tělo v pololeže na pohovce. Zející rudá díra v krku, bodné rány na hrudi a pažích, pohled namířený ke stropu. A krev, která na podlaze vytvořila velkou kalužˇ.

Laila měla na snímcích, na kterých ji po vraždě zachytila policie, zcela nepřítomný pohled. Tričko měla zepředu celé krvavé a i obličej nesl stopy krve. Dlouhé světlé vlasy volně splývaly kolem obličeje. Vypadala tak mladě. Úplně jinak než ta žena ve vězení, zavřená na doživotí.

O případu nikdy nepanovaly žádné pochyby. Vysvětlení vypadalo celkem logicky a všichni ho přijali. Erika přesto měla pocit, že tu něco nehraje, a před půlrokem se roz-

hodla, že o tom napíše. O případu slýchala už odmalička, o Vladekově vraždě a hrozném rodinném tajemství. Příběh o Domu hrůzy byl součástí místního folkloru a během let dosáhl rozměrů legendy. Děti se navzájem hecovaly, kdo se odváží dovnitř, vyprávěly si o domě strašidelné historky a ty nejstatečnější se do nechvalně proslulého obydlí vydávaly, aby vzdorovaly hrůze, která se zažrala do jeho zdí.

Vyšla z místnosti, kde rodina mívala obývací pokoj. Bylo načase vydat se do patra. Z okolního chladu byla celá prokřehlá, a než zamířila ke schodům, několikrát si poskočila, aby se zahřála. Důkladně prozkoumala každý schod, než na něj stoupla. Nikomu se nezmínila, že se sem chystá, a nerada by šlápla na prohnilé prkno a zůstala tam ležet se zlomenou páteří.

Schodiště ji udrželo, ale pro jistotu zůstala stejně opatrná, když pomalu vykročila po podlaze v patře. Prkna povážlivě vrzala, ale zdálo se, že ji unesou, a tak pokračovala rozhodnějším krokem a rozhlížela se kolem. Dům nebyl velký, v patře měl jen tři místnosti a miniaturní chodbu. Přímo nad schodištěm byla větší ložnice, kde spávali Vladek a Laila. Nábytek někdo odvezl nebo ho postupně rozkradli a zůstaly tu jen špinavé, potrhané záclony. I tady se povalovaly plechovky od piva a špinavá matrace svědčila o tom, že tu někdo přespával nebo využíval prázdný dům k milostným aktivitám daleko od rodičovského dohledu.

Přimhouřila oči a s pomocí fotek se pokoušela vybavit si, jak pokoj vypadal. Na podlaze oranžový koberec, manželská postel s čely z borovicového dřeva a povlečení s velkými zelenými květy. Zařízení bylo poplatné módě sedmdesátých let a na policejních snímcích působil pokoj dokonale uklizeně, upraveně a čistě. Když ty fotky viděla poprvé, překvapily ji, protože očekávala spíš chaos, špínu a nepořádek.

Vyšla z Lailiny a Vladekovy ložnice a vstoupila do menšího pokoje. Ten patřil Peterovi. Erika nalistovala

v hromádce, kterou držela v ruce, správnou fotku. I jeho pokoj vypadal hezky a uklizeně, ale postel nebyla ustlaná. Zařízení zcela odpovídalo potřebám dětského pokoje a stěny pokrývaly modré tapety s cirkusovými motivy. Veselí klauni, sloni s barevnými chocholy, tuleň s červeným míčkem na čumáku. Byla to hezká dětská tapeta a Erika chápala, proč se jim zalíbil zrovna tento vzor. Zvedla oči od fotky a prohlížela si pokoj. Tu a tam viděla na stěně zbytky tapety, ale většina se odloupla nebo byla počmáraná. Po tlustém koberci nezůstalo nic kromě zbytků lepidla na špinavé dřevěné podlaze. Knihovnička plná knížek a hraček byla pryč, stejně tak dvě židličky a malý stolek, u kterého si Peter určitě kreslil. Ani postel v rohu nalevo od okna tu nezbyla. Erika se otřásla. Okenní tabulky byly rozbité a po podlaze vířila trocha navátého sněhu.

Poslední pokoj v patře si schválně nechala nakonec. Louisin pokoj. Sousedil s Peterovým, a než vytáhla příslušnou fotku, zhluboka se nadechla. Ten kontrast byl nepochopitelný. Zatímco Peterův pokoj byl hezký a útulný, ten Louisin připomínal vězeňskou celu, což nebylo daleko od pravdy. Erika přejela prstem po velké zástrčce, která byla stále upevněná na vnější straně dveří, ale visela jen na několika šroubech. Zástrčka, kterou tam dali, aby mohli dveře zvenčí pořádně zamknout. Aby uvnitř v pokoji zamkli dítě.

Erika překročila práh a přidržela si fotku před očima. Ucítila, jak se jí na zátylku ježí chloupky. V pokoji panovala pochmurná atmosféra, ale Erika věděla, že si to jen namlouvá. Dům ani pokoj samy o sobě žádné vzpomínky na minulost neuchovávají. Zcela jistě se v Louisině pokoji cítí nepříjemně, protože ví, co se v domě stalo.

Pokoj byl zcela holý, jen na podlaze ležela matrace. Nebyla tu jediná hračka a ani pořádná postel. Erika popošla k oknu. Bylo zatlučené prkny a ona by tak ráda věřila tomu, že ho zatloukli, až když se dům vyprázdnil.

Mrkla na fotku. Prkna tam byla už tehdy. Uvěznili dítě ve vlastním pokoji. A bohužel tohle nebylo to nejhorší, co tu policie našla po ohlášení Vladekovy vraždy. Erika se zachvěla. Dala se do ní zima, ale nebylo to kvůli rozbitému oknu. Chlad jako by vycházel ze samotného pokoje.

Přinutila se tu ještě chvíli zůstat, nechtěla se té podivné atmosféře poddat. Ale když zase vyšla na chodbu, unikl jí úlevný povzdech. Zamířila ke schodům a stejně opatrným krokem jako předtím se vydala dolů. Teď už zbývalo poslední místo. Vešla do kuchyně s prázdnými skříňkami bez dvířek. Sporák a lednice byly pryč a trus na místech, kde stály, svědčil o myší invazi.

Rozechvělou rukou stiskla kliku dveří do sklepa a dýchl na ni stejně podivný chlad jako v Louisině pokoji. Když se podívala dolů do naprosté tmy, s rozčilením si uvědomila, že ji nenapadlo vzít si s sebou baterku. Prohlídka sklepa bude asi muset počkat. Ale zašátrala po zdi a nakonec našla starodávný vypínač. Otočila jím a ve sklepě se jako zázrakem rozsvítilo. Žárovky ze sedmdesátých let už rozhodně fungovat nemohly, někdo je evidentně musel vyměnit za nové.

Vydala se po schodech dolů a srdce jí v hrudi prudce bušilo. Vyhýbala se pavučinám a snažila se potlačit pocit, že ji svědí celé tělo od všech těch pavouků, kteří jí zalezli za šaty. Věděla, že si to jen namlouvá.

Když konečně stanula na betonové podlaze, několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Vždyť je to jen prázdný sklep v opuštěném domě, nic víc. A vypadalo to tu jako v úplně obyčejném sklepě. Zbyly tu nějaké police a Vladekův starý ponk, ale už bez nářadí. Vedle něj stál prázdný kanystr a v rohu se válely staré zmačkané noviny. Nic, co by budilo pozornost. Kromě jedné drobnosti – asi třímetrového řetězu připevněného ke zdi.

Erice se rozklepaly ruce, když se snažila nalistovat správnou fotku. Řetěz byl tentýž, jen trochu zrezivěl. Pouta ale zmizela. Ta si odvezla policie a ve spisu si Erika pře-

četla, že je policisté museli přepilovat, protože nenašli klíč. Dřepla si, sáhla na řetěz, potěžkala ho v ruce. Byl těžký a pevný, natolik masivní, že by zcela jistě udržel o dost větší osobu než hubenou a podvyživenou sedmiletou holčičku. Jak něco tak šíleného vůbec může někoho napadnout?

Eriku zaplavila vlna nevolnosti. S návštěvou Laily asi nějakou dobu raději počká. Téměř si neuměla představit, že se s ní ještě někdy setká, poté co dnes na vlastní oči viděla stopy toho, co napáchala. Fotky byly jedna věc, ale když tu teď seděla s těžkým chladným řetězem v rukou, dokázala si živě představit, co policisté objevili toho březnového dne roku 1975. Na vlastní kůži vnímala děs, který museli prožívat, když vstoupili do sklepa a našli v něm dítě připoutané řetězem ke zdi.

V rohu cosi zašramotilo a Erika rychle vstala. Srdce se jí zase rozbušilo jako splašené. Pak zhaslo světlo a ona zaječela. Naplno se jí zmocnila panika a začala prudce dýchat. S pláčem na krajíčku se pokoušela nahmatat cestu ke schodišti. Odevšad se ozývaly podivné zvuky, a když se jí cosi otřelo o obličej, zaječela znovu. Divoce kolem sebe šermovala rukama, dokud nezjistila, že natrefila na další pavučinu. Zhnuseně se vrhla směrem, kde tušila schody, udeřila se do břicha o zábradlí a vyrazila si dech. Světlo zablikalo a znovu se rozsvítilo, ale strach už ji měl zcela ve své moci, chytila se zábradlí a co nejrychleji klopýtala do schodů. Jeden schod minula a praštila se do holeně, ale pokračovala dál, až se doškrábala ven do kuchyně.

Zabouchla za sebou dveře a vděčně se sesula na kolena. Pobolívala ji noha i břicho, ale bolesti si nevšímala a snažila se zhluboka dýchat, aby se uklidnila. Teď si připadala trochu směšně, ale strachem ze tmy trpěla odmala a tam dole měla pocit, že se hrůzou pomine. Na malou chvíli si aspoň částečně vyzkoušela, co Louise ve sklepě prožívala. Zásadní rozdíl byl v tom, že Erika mohla vy-

běhnout na světlo a na svobodu, zatímco Louise byla dole ve tmě uvězněná.

Poprvé ji hrůza dívčina osudu zasáhla plnou silou a Erika si opřela hlavu o kolena a rozplakala se. Plakala pro Louise.

Martin se díval, jak Marta zapíná překapávač. Nikdy dřív se s ní nesetkal, ale stejně jako ostatní z Fjällbacky veterináře a jeho ženu znal. Všichni o ní říkali, že je krásná, a byla to pravda, ale ona krása byla trochu nepřístupná a chladná. Ten dojem ještě podtrhovala její pozoruhodná bledost.

„Možná byste si měla s někým promluvit," navrhl.

„Myslíte kněze? Nebo psychologa?" Marta zavrtěla hlavou. „Já žádnou pomoc nepotřebuju. Jen mě to trochu... vzalo."

Sklopila pohled, ale hned zase vzhlédla a upřeně se na něj podívala.

„Musím pořád myslet na Victoriinu rodinu. Když se jim konečně vrátila, zase ji ztratili. Tak mladá a nadaná dívka..." Marta se odmlčela.

„Je to hrůza," souhlasil Martin. Rozhlédl se po kuchyni. Nebyla tak úplně neútulná, ale vycítil, že si obyvatelé domu na zařízení nedali příliš záležet. Nábytek vypadal náhodně poskládaný, a i když tu bylo uklizeno, celá kuchyň byla lehce cítit po koních.

„Máte ponětí, kdo jí to mohl udělat? Co ostatní dívky, nehrozí jim nebezpečí?" zeptala se Marta. Nalila mu kávu a posadila se naproti němu.

„O tom vám nemůžu nic říct." Rád by jí poskytl lepší odpověď, a když si představil, jakou starost musí rodiče ostatních dívek mít, sevřel se mu žaludek. Odkašlal si. Takové myšlenky nikam nevedou. Musí se soustředit na svou práci a zjistit, co se Victorii stalo. Jedině tak může rodinám pomoct.

„Povězte mi, co se včera stalo," požádal ji a napil se kávy.

Marta se na několik vteřin zamyslela. Potom začala tichým hlasem vyprávět o tom, jak se jela projet na koni a uviděla z lesa vycházet dívku. Několikrát se odmlčela a Martin na ni nenaléhal, nechal ji, ať mluví svým tempem. Vůbec si neuměl představit, jak příšerný pohled to musel být.

„Když jsem zjistila, že je to Victoria, několikrát jsem na ni zavolala. Snažila jsem se ji varovat, že jede auto, ale ona nereagovala. Šla jen dál kupředu, jako robot."

„Neviděla jste někde poblíž další auto? Nebo nějakého člověka, v lese nebo okolí?"

Marta zavrtěla hlavou.

„Ne. Snažila jsem se celé si to podrobně vybavit, ale nic dalšího jsem neviděla, ani před, ani po té nehodě. Byli jsme tam jen já a ten řidič. Všechno se seběhlo tak rychle a já se soustředila jen na Victorii."

„Byly jste si s Victorií blízké?"

„Jak se to vezme," opáčila Marta a přejela prstem po okraji hrnku. „Snažím se mít blízký vztah se všemi dívkami ze stáje a Victoria chodila do jezdecké školy spoustu let. Jsme něco jako rodina, i když někdy trochu nenormální. A Victoria byla součástí té rodiny."

Odvrátila zrak a Martin si všiml, že se jí zaleskly oči. Natáhl se pro ubrousek na stole a podal jí ho. Přijala ho a opatrně si osušila koutky očí.

„Vybavujete si, že by se kolem jízdárny dělo něco podezřelého? Nesledoval třeba někdo dívky? Nebo neměli jste nějakého zaměstnance, na kterého bychom se měli zaměřit? Vím, že už jsme vám tyto otázky kladli, ale když se teď Victoria objevila kousek odsud, jsou zase aktuální."

Marta přikývla. „Já to chápu, ale můžu vám jen zopakovat, co už jsem říkala. Žádné takové problémy jsme neměli a nemáme ani žádné zaměstnance. Jezdecká škola se nachází natolik stranou, že bychom si hned všimli, kdyby se tu někdo začal potulovat. Ten, kdo to udělal, si určitě Victorii vyhlédl někde jinde. Byla to hezká holka."

„To ano," souhlasil Martin. „A prý byla i hodná. Co si o ní myslely ostatní dívky?"

Marta se zhluboka nadechla. „Victoria byla v jízdárně velmi oblíbená. Nevím o tom, že by měla nějaké nepřátele. Byla to úplně obyčejná dospívající dívka z dobré rodiny. Myslím, že prostě jen měla smůlu a stala se obětí nějakého šílence."

„Asi máte pravdu," řekl Martin. „I když smůla mi v této souvislosti připadá jako nedostatečný výraz."

Vstal a chystal se rozhovor ukončit.

„To je fakt." Marta se ho zjevně nechystala vyprovodit ke dveřím. „Smůla zdaleka nevystihuje to, co se stalo."

V prvních letech se nejhůř smiřovala s tím, že se jeden den tolik podobá druhému. Ale časem ta jednotvárnost Lailu spíš držela nad vodou. Mohla se spolehnout, že každý den bude navlas stejný jako ten předchozí, a tím se zbavila strachu z budoucnosti. V prvních letech se několikrát pokusila o sebevraždu: děsila ji nekonečnost života, který má před sebou, zatímco ji tíha minulosti strhává do temnot. Díky stereotypu si na tu představu zvykla. Tíha však zůstávala neměnná.

Teď se ale všechno změnilo a její tajemství ji tížilo natolik, že už ho nadále nemohla unést sama.

Roztřesenými prsty listovala v novinách. Byly k dispozici jen ve společenské místnosti a ostatní vězeňkyně čekaly, až na ně dojde řada. Určitě si říkaly, že jí to moc dlouho trvá. Z článku vyčetla, že novináři o případu zatím moc nevědí, ale snaží se z toho mála vytěžit maximum. Senzacechtivost novinářů jí vadila. Sama věděla, jaké to je, stát se předmětem tučných titulků. Za každým takovým článkem se ukrývaly skutečné životy, skutečná trápení.

„Už to budeš mít přečtené?" Marianne se před ni postavila.

„Za chvilku," zamumlala, ale oči od čtení nezvedla.

„Vždyť už máš ty noviny celou věčnost. Dočti to a dej mi je."

„Hned to bude," odbyla ji a nadále pročítala stále stejné stránky, které už měla dlouho otevřené.

Marianne si povzdechla, odkráčela ke stolu u okna, posadila se a čekala.

Laila nemohla odtrhnout oči od fotografie na levé straně. Ta dívka vypadala tak šťastně a nevinně, vůbec si neuvědomovala, jak zlý umí svět být. Laila ji o tom mohla poučit. O tom, že zlo jde ruku v ruce s dobrem, lidé mají často klapky na očích a odmítají vidět to, co mají přímo před nosem. Kdo jednou uvidí zlo zblízka, už před ním nemůže zavírat oči. To bylo její prokletí a zároveň její zodpovědnost.

Pomalu zavřela noviny, vstala a položila je před Marianne.

„Až je všichni dočtou, zase mi je dej."

„Jasně," zamumlala Marianne, která už se ponořila do společenské rubriky.

Laila zůstala chvíli stát a pozorovala Marianne skloněnou nad článkem o nejčerstvějším hollywoodském rozvodu. Musí to být hezké, žít s klapkami na očích.

Takové hnusné počasí. Mellberg nechápal, jak si jeho přítelkyně z Chile vůbec mohla zvyknout v zemi s tak příšerným klimatem. On sám zvažoval emigraci. Možná měl zajet domů a převléct se do něčeho teplejšího, ale opravdu nečekal, že se i on bude muset vydat do lesa. Šéf přece říká ostatním, co mají dělat, a on měl v plánu vysvětlit skupince shromážděných dobrovolníků, kterým směrem mají jít, a pak si sednout do vyhřátého auta s pořádnou termoskou kávy.

Jenže tak to nedopadlo. Hedström totiž samozřejmě trval na tom, že jim v hledání pomůžou. Taková pitomost. Teď tu pobíhal po venku a umrzaly mu končetiny, což bylo naprosté plýtvání jeho manažerskými schopnostmi.

Určitě z toho všeho onemocní, a co si pak bez něj na stanici počnou? Během pár hodin by se všechno zhroutilo a pro Mellberga bylo záhadou, že to Hedströmovi není jasné.

„Do hajzlu!" V polobotkách uklouzl a instinktivně se zachytil větve, aby se udržel na nohou. Strom se zakymácel a opadala z něj spousta sněhu. Ten obalil Mellberga jako studená peřina, napadal mu za límec a sklouzl až dolů na záda.

„Co se stalo?" zeptal se Patrik. V kožešinové čepici, bytelných botách a teplé zimní bundě mu zjevně nebyla ani trochu zima.

Mellberg ze sebe vztekle oprášil sníh. „Neměl bych radši jet napřed na stanici a připravit tu tiskovou konferenci?"

„Tu zařídí Annika a začíná až ve čtyři, to stihneme."

„Každopádně bych rád zdůraznil, že podle mě jen plýtváme časem. Ten včerejší sníh už její stopy dávno zahladil a v tomhle mrazu nic nevyčenichají ani psi." Ukázal bradou mezi stromy, kde bylo vidět dva policejní psy s psovody, které se sem Patrikovi podařilo přivolat. Psi dostali náskok, aby je nemátly nové stopy a pachy.

„Po čem že se to máme dívat?" zeptal se Mats, jeden z dobrovolníků, kteří se přihlásili prostřednictvím sportovního klubu. Sehnat dobrovolníky šlo překvapivě rychle, všichni chtěli pomoct, všichni chtěli přispět, jak jen bylo v jejich silách.

„Po čemkoli, co po sobě Victoria mohla zanechat. Stopy, krev, ulámané větve, všímejte si prostě čehokoli, co vzbudí vaši pozornost." Mellberg doslova zopakoval Patrikovy instrukce, které všem sdělil před začátkem hledání.

„Taky hledáme, kde ji asi pachatel věznil," dodal Patrik a narazil si kožešinovou čepici ještě níž přes uši.

Mellberg si závistivě představil, jaké v ní asi musí být teploučko. Mrzly mu uši a přehazovačka na hlavě k zahřátí pleši nestačila.

„V tom stavu přece nemohla dojít nijak daleko," zabručel a zuby mu cvakaly.

„To ne, pokud ovšem šla pěšky," poznamenal Patrik, pomalu se prodíral vpřed a očima sondoval zem i okolí. „Ale třeba se jí podařilo vyklouznout z auta. Pachatel ji možná někam převážel. Anebo ji tady vysadil schválně."

„Copak by ji pachatel pustil dobrovolně? Proč by to dělal? To by přece pro něj znamenalo velký risk."

„A proč?" Patrik se zastavil. „Nemohla mluvit a nic neviděla. Prožila těžké trauma. Policii se za dva roky nepodařilo najít po zmizelých dívkách jedinou stopu a pachatel si pravděpodobně začal být až příliš jistý. Možná se nám chtěl vysmát, a tak pustil na svobodu jednu ze svých obětí, aby nám ukázal, čeho je schopen. Dokud nic nevíme, nemůžeme ani nic předpokládat. Ani to, že ji věznil někde tady v okolí, ale ani pravý opak."

„No jo, to mi nevykládej, nejsem přece žádný zelenáč," zahučel Mellberg. „To všechno já samozřejmě vím. Jen pokládám ty otázky, které podle mě budou zajímat i veřejnost."

Patrik neodpověděl, sklonil hlavu a znovu se soustředil na zem. Mellberg pokrčil rameny. Ti mladí kolegové jsou tak nedůtkliví. Založil si ruce na prsou a snažil se zastavit drkotání zubů. Ještě půl hodiny vydrží a pak už povede operaci z auta. Tomu plýtvání jeho schopnostmi prostě musí učinit přítrž. Doufal, že káva v termosce bude ještě teplá.

Martin Patrikovi a Mellbergovi tu výpravu do sněhu nezáviděl. Zdálo se mu, že to se svým úkolem – promluvit si s Martou a Tyrou – docela vyhrál. Vlastně měl pocit, že úlohy nebyly zrovna optimálně rozdělené a Patrik by neměl ztrácet čas prohledáváním lesa, ale za ta léta společné práce poznal svého kolegu natolik, aby pochopil, proč se tak rozhodl. Pro Patrika bylo důležité dostat se blízko oběti, nacházet se fyzicky na stejném místě, cítit stejné pa-

chy, slyšet stejné zvuky, a z toho si udělat obrázek, co se stalo. Tato intuice byla odjakživa Patrikovou silnou stránkou. To, že zároveň zaměstná Mellberga, byla samozřejmě pozitivní přidaná hodnota.

Martin doufal, že intuice Patrikovi ukáže správný směr. Jejich hlavní problém totiž spočíval v tom, že Victoria zmizela zcela beze stopy. Neměli ponětí, kde se poslední měsíce nacházela, a opravdu by potřebovali přijít na něco nového. Pokud jim ani hledání v lese ani pitva neposkytnou žádné konkrétní poznatky, jen těžko budou hledat nové úhly pohledu.

Poté co Victoria zmizela, vyslechli každého, s kým mohla přijít do kontaktu. Prohledali její pokoj, podrobili zkoumání její počítač, dívali se, s kým chatovala, pročetli její e-maily, esemesky, všechno bylo bezvýsledné. Patrik navázal spolupráci s několika okrsky a dohromady věnovali spoustu času hledání, co má Victoria s ostatními pohřešovanými dívkami společného. Ale nenašli nic, co by je spojovalo. Dívky neměly podobné zájmy, neměly rády stejnou hudbu, nikdy spolu nepřišly do kontaktu, nebyly aktivní na tomtéž internetovém fóru ani nic podobného. Nikdo z Victoriina okolí nepřiznal, že by některou z těch ostatních dívek znal.

Martin vstal a šel si do kuchyně pro kávu. Zřejmě jí poslední dobou pil až moc, ale kvůli všem těm bezesným nocím potřeboval kofein, aby vůbec mohl fungovat. Když Pia zemřela, předepsali mu prášky na spaní i na uklidnění a on je pár týdnů zkoušel brát. Ale prášky ho zahalily do šedého závoje děsivé lhostejnosti, a proto je v den Piina pohřbu zahodil do koše. Teď už si pomalu ani nevzpomínal, jaké to je spát celou noc. Přes den se postupně cítil líp a líp. Neustále něco dělal – pracoval do padnutí, vyzvedával Tuvu ze školky, vařil, uklízel, hrál si s ní, četl pohádky, ukládal ji ke spánku – a to ho drželo nad vodou. Ale v noci ho ovládl smutek a tíživé myšlenky. Hodinu za hodinou zíral do stropu, hlavou se mu honily vzpomínky

a přepadal ho nesnesitelný stesk po životě, který se už nikdy nevrátí.

„Copak je?" Annika mu položila ruku na rameno a on si uvědomil, že zůstal stát s kávovou konvicí v ruce.

„Pořád trochu špatně spím," odpověděl a nalil si kávu. „Dáš si taky?"

„Ráda," přikývla a natáhla se po hrnku.

Z Mellbergovy kanceláře se přiloudal Ernst, který zjevně doufal, že kafíčko v kuchyni znamená něco dobrého na zub i pro něj. Když se Martin s Annikou usadili, lehl si pod stůl, položil hlavu na packy a pozorně sledoval každý jejich pohyb.

„Nic mu nedávej," řekla Annika. „Pěkně tloustne a nesvědčí mu to. Rita dělá, co může, aby měl dost pohybu, ale prostě nestíhá vyrovnat jeho energetický příjem."

„A teď mluvíš o Bertilovi, nebo o Ernstovi?"

„Rozhodně by to sedělo na oba." Annika se pousmála, ale hned zase zvážněla. „Ale řekni mi, jak se ti vede?"

„Dobře." Viděl Anničin skeptický výraz. „Opravdu. Jen nemůžu moc spát."

„Pomáhá ti někdo s Tuvou? Musíš mít taky čas si odpočinout a nabrat síly."

„Piini rodiče dělají, co můžou, a moji taky. Takže to zvládám, ale... Pia mi chybí. A s tím mi nepomůže nikdo. Jsem vděčný za všechny krásné vzpomínky na společné chvíle, ale zároveň bych je chtěl vyrvat z těla, protože právě to krásné mě tolik bolí. A já už takhle dál nemůžu!" Potlačil vzlyknutí. Nechtěl plakat. V práci bylo jeho poslední útočiště a on nechtěl, aby ho smutek dostihl i tady, to by pak už před bolestí vůbec neměl kam utéct.

Annika se na něj soucitně podívala. „Tak ráda bych ti řekla něco moudrého, co by tě utěšilo. Jenže sama nevím, jaké to je, a vůbec si neumím představit, že bych o Lennarta přišla. Můžu ti říct jen jedno: dej tomu čas, a kdybys cokoli potřeboval, jsem tu pro tebe. To přece víš?"

Martin přikývl.

„A zkus se trochu vyspat. Vypadáš jak vyždímaný hadr. Vím, že nechceš brát prášky na spaní, ale zajdi do zdravé výživy a zeptej se, jestli nemají nějaký přírodní přípravek."

„To bych asi mohl," připustil a rozhodl se, že za pokus to stojí. Jestli se v noci nevyspí aspoň pár hodin v kuse, brzy se zhroutí.

Annika vstala a dolila jim kávu. Ernst s nadějí zvedl hlavu z pacek, ale zase ji zklamaně položil, když pochopil, že pro něj se žádná dobrota nechystá.

„Co říkali kolegové z ostatních okrsků na nápad vytvořit profil pachatele?" Martin záměrně změnil téma. Aničin soucit ho hřál u srdce, ale mluvit o tom, jak mu Pia chybí, ho příliš vysilovalo.

„Zdálo se, že se jim to zamlouvá. Nikdo z nich na nic takového ještě nepomyslel a všechny nové nápady se s povděkem přijímají. To, co se stalo, s nimi otřáslo. Všichni uvažují stejně: stalo se jejich pohřešovaným dívkám totéž co Victorii? A samozřejmě mají starosti, jak zareagují příbuzní obětí, až se dozvědí podrobnosti. Musíme doufat, že se to udrží chvíli v tajnosti."

„O tom pochybuju. Lidi mají chorobné sklony vyžvanit hned všechno tisku. Vzhledem k tomu, kolik zdravotníků její poranění vidělo, si bohužel myslím, že se to prozradí brzy, pokud už se tak nestalo."

Annika přikývla. „To každopádně zjistíme na tiskové konferenci."

„Je všechno připravené?"

„Ano, zbývá jen otázka, jestli by se nám nějak nepodařilo vynechat z ní Mellberga. To by mě dost uklidnilo."

Martin nadzvedl jedno obočí a Annika mávla rukou. „Já vím, že mu v tom nic nezabrání. Ani vlastní smrt. Vstal by z hrobu jako Lazar, jen aby se mohl té tiskovky zúčastnit."

„Tos vystihla naprosto přesně..."

Martin uklidil hrnek do myčky, a než odešel, zastavil se u Anniky a objal ji.

„Děkuju," řekl. „Teď vyrazím za Tyrou Hanssonovou. Touhle dobou už by měla být ze školy doma."

Ernst ho následoval se zasmušilým výrazem. Co se jeho týče, svačina byla velkým zklamáním.

Fjällbacka 1967

Život byl úžasný. Báječný a naprosto neskutečný, ale zároveň úplně samozřejmý. Toho horkého letního dne se všechno změnilo. Když cirkus odjel z Fjällbacky, Vladek zůstal s ní. Laila si s ním domluvila schůzku na večer po posledním představení, a aniž by to vyslovili nahlas, sbalil si Vladek věci a následoval ji do jejího bytu. Vzdal se kvůli ní všeho. Své matky i bratrů. Svého života a kultury. Svého světa.

Od té doby byli šťastnější, než si vůbec dokázala představit. Každý večer usínali ve vzájemném objetí v její posteli, která jim byla příliš malá, ale do které se přesto vešli oba i se svou láskou. Vlastně celý byt byl pro ně moc malý. Měli jen jeden pokoj s kuchyňským koutem, ale Vladekovi se tam kupodivu líbilo. Nějak se na tom malém prostoru směstnali a jejich láska každým dnem rostla.

A teď se tam bude muset vejít ještě jeden. Ruka jí sklouzla k břichu. Zatím bylo to malé zaoblení pro nezasvěcené lidi téměř nepostřehnutelné, ale ona si nemohla pomoct a každou chvíli si bříško musela pohladit. Měla chuť štípnout se do paže, aby jí došlo, že je to skutečnost. Že se z ní a Vladeka stanou rodiče.

Viděla, jak Vladek kráčí přes dvůr k jejich činžovnímu domu, přesně ve stejný čas, jako chodil z práce každý den. Ještě pořád měla při každém shledání pocit, jako by jí tělem projel elektrický proud. A on jako by její pohled vycítil, protože zvedl hlavu a vzhlédl k jejich oknu. Se širokým láskyplným úsměvem jí zamával. Ona mu zamávání oplatila a znovu si pohladila bříško.

„Jak je dneska tátovi?" Jonas dal matce pusu na tvář, posadil se ke stolu v kuchyni a přinutil se k úsměvu.

Helga jako by jeho otázku přeslechla.

„To je taková hrůza, co se stalo té dívce z jízdárny," pronesla místo toho a položila před něj tác s velkými kousky čerstvě upečené bábovky. „Musí to pro vás všechny být těžké."

Jonas si vzal vrchní kousek a pořádně si ukousl. „Ty mě rozmazluješ, mami. Nebo spíš vykrmuješ."

„No jo. Jako dítě jsi byl hrozně hubený. Mohla jsem ti spočítat žebra."

„Já vím. Slyšel jsem to nejmíň tisíckrát, jak jsem byl maličký, když jsem se narodil. Ale teď měřím skoro metr devadesát a s chutí k jídlu nemám nejmenší problém."

„To je dobře, že hodně jíš, vždyť máš tolik pohybu. Jen kolik toho naběháš. To nemůže být zdravé."

„To ne, pohyb je jak známo zdraví velmi nebezpečný. Copak tys nikdy necvičila? Ani když jsi byla mladá?" Jonas se natáhl pro další kousek bábovky.

„Když jsem byla mladá? Ty to říkáš, jako bych byla úplná vykopávka." Helga mluvila přísně, ale v koutcích úst jí zacukal úsměv. Jonas ji vždycky uměl rozesmát.

„Vykopávka ne, i když možná by ses už mezi starožitnosti zařadit dala..."

„Hele," napomenula ho a lehce ho plácla po rameni. „Jestli si nedáš pozor na pusu, tak je s bábovkami konec a vařit už ti taky nebudu. Budeš se muset spokojit s tím, co ti nabídne Marta."

„Panebože, to bychom s Molly umřeli hlady." Vzal si poslední kus bábovky.